

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA

ÂN CỪU LIỄU LIỄU

Long Sinh cũng nhìn Thúc Độ xua tay lia lịa, cười giọng quái dị và nói tiếp:

-Dương Thúc Độ, người chưa thể chết được, nếu người chết thì món nợ máu của bạn già mỗi đã tích uất ngậm hờn ba mươi năm nay, biết đi đâu kiếm người để đòi lại món nợ ấy?

Mấy lời nói của ông ta đã gỡ lại sĩ diện cho Thúc Độ rất nhiều, y liền vút khúc kiếm gãy đi, trở mắt lên nhìn Long Sinh và quát hỏi:

-Phạm Long Sinh, bạn cứ luôn mồm bảo đi đòi món nợ ba mươi năm về trước của một người bạn già. Chẳng hay người ấy là ai? Sao không thấy y xuất hiện ra đây, mà lại phải nhờ người đòi nợ hộ như thế?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Bạn già của mỗi năm xưa đã bị vợ chồng của người làm cho nhục nhã đủ điều, không những thế sau cùng vợ chồng người còn chặt gãy tay chân của y nữa.

Thúc Độ nghe nói còn đang nghĩ xem người đó là ai, thì Sở Lục Châu đã buột miệng lớn tiếng xen lời hỏi:

-Phạm Long Sinh, người đó có phải là Tiết Triệu Khuê, Tiết lão ngô đấy không?

Long Sinh gật đầu mỉm cười đáp:

-Món nợ cũ ba mươi năm trước cho tới ngày nay mới đòi lại được. Nếu tính cả vốn lẫn lời thì phen này hai vợ chồng người cùng phải thường mạng cho Tiết lão ngô một lúc, như vậy cũng không phải là quá đáng.

Thúc Độ nghe nói xong, mặt bỗng tái mét, liền dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng rồi hỏi lại:

-Vợ chồng mỗi đã mang nợ thì tất nhiên là phải trả, chứ có gì sợ vấn đề ấy đâu. Nhưng hiện giờ chủ nợ đâu, sao không thấy có mặt ở đây?

Long Sinh khẽ thở dài đáp:

-Tiết lão ngô đã phải chịu rất nhiều oan nghiệt và đã rời khỏi trần gian như bản này rồi.

Lục Châu cười khẩy nói tiếp:

-Tiết lão ngô đã chết, món nợ của vợ chồng già này biết trả cho ai?

Long Sinh cầm cái hộp vàng đèn dẹt giờ lên lớn tiếng đáp:

-Người chết nhưng vật vẫn còn, trước khi lão ngô hấp hối có trời trần là món nợ của vợ chồng người, nên trả lại cho y bởi cái hộp vàng này.

Vẻ mặt vênh váo, Thúc Độ hỏi tiếp:

-Lão ngô đã chết từ hồi nào? Y đã trời trần những gì?

Long Sinh cười như điên như khùng đáp:

-Tiết Triệu Khuê sống khá lâu, mãi cho đến gần đây y mới lìa khỏi trần tục. Trước khi chết, y có nhờ mỗ cầm cái hộp vàng đèn đẹt này đem đến dự Đại Hội Thiên Nam trao tận tay cho vợ chồng người. Y bảo, nếu vợ chồng người dám mở cái hộp này ra ở trước mặt quần hùng, thì bao nhiêu năm thâm thù sẽ xí xoá hết, y có chết ở dưới chín tuổi cũng không ân hận chút nào.

Thúc Độ trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy nói tiếp:

-Lão phu không tin cái hộp vàng đèn đẹt này lại có oai lực xuất kỳ như thế.

Long Sinh mỉm cười đỡ lời:

-Nếu người không tin thì cứ việc mở thử xem? Phạm mỗ không tin vợ chồng Âm Dương Song Ma oai trấn càn khôn, hễ cứ nói đến tên của vợ chồng người là trẻ con đang khóc cũng phải nín ngay, mà không dám mở một cái hộp vàng nho nhỏ như thế.

Nói xong, ông ta ném luôn cái hộp vàng đèn đẹt đó cho vợ chồng Âm Dương Song Ma.

Thúc Độ giơ tay bắt luôn lấy cái hộp để vào cạnh tay lắc thử mấy cái. Rồi định mở ra luôn, Lục Châu đã vội xua tay ra hiệu bảo y đừng mở vội, rồi y thị lạnh lùng với Long Sinh rằng:

-Phạm Long Sinh, sao người không tránh xa ra chồng ta sắp mở hộp đến nơi đây.

Long Sinh cười như điên như khùng nói tiếp:

-Sở Lục Châu khỏi phải hỏi thăm dò như thế làm chi trong cái hộp vàng đèn đẹt này ta cam đoan không có thuốc nổ mãnh liệt gì tàng trữ ở bên trong và cũng không có ám khí kỳ độc gì hết, thì việc gì Long Sinh phải đứng xa làm chi?

Lục Châu thấy Long Sinh nói như vậy liền đảo ngược đôi người một vòng, cười giọng xảo trá nói tiếp:

-Nếu trong hộp không có thuốc nổ mãnh liệt và ám khí kỳ độc, thì chắc bên ngoài thể nào cũng bôi một thứ thuốc độc rất lợi hại phải không?

Long Sinh không chờ đợi Lục Châu nói xong đã xua tay ngắt lời:

-Mỗ đã biết trước khi bắt cái hộp vàng này, Thúc Độ thể nào cũng vận công vào hai bàn tay, hoá ngón tay thành gang, như vậy thì ngoài hộp có bôi thứ thuốc độc lợi hại đến đâu cũng không uy hiếp nổi Âm Dương Song Ma.

Thúc Độ cười khẩy một tiếng, rồi trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Theo lời nói của bạn, thì cái hộp này tầm thường quá, có khi nào Tiết lão ngũ lại y vào một cái hộp tầm thường như thế, để trả thù tiết hận vợ chồng mỗ?

Long Sinh bĩu môi cười khẩy đáp:

-Cổ nhân thường nói: "học đến già vẫn chưa học hết sự đời", lại còn câu: "đi một ngày đàng, học một sàng khôn". Như vậy đủ thấy những sự kỳ lạ và lợi hại ở trong tứ hải bát hoang này còn rất nhiều cái mà vợ chồng người không sao lường trước

được. Nhưng nói tóm lại, Long Sinh dám bảo đảm cái hộp này bên ngoài không bôi thuốc độc, bên trong không có thuốc nổ và cũng không xếp đặt ám khí. Tuy vậy, vợ chồng người giở nắp này ra là mỗ dám chắc tên tuổi của vợ chồng người đã gây nên được hơn nửa đời người sẽ hoá thành giấc mộng Nam Kha ngay.

Phần vì không tin lời Long Sinh, phần đã trót nói khoác ròi, Thúc Độ không khác gì đang cười trên mình hổ, đành phải gật đầu cười khẩy đáp:

-Phạm Long Sinh, người đừng có tăng bốc con ma Tiết lão ngũ ấy nữa, ai còn lạ lòng gì thân phận và lai lịch của y. Với một người hèn kém như y thì còn tài ba gì mà làm nên trò trống nữa cơ chứ? Thúc Độ này nhất định không tin lời nói của người đâu, lại đây, người hãy mở to mắt ra xem Thúc Độ này mở cái hộp vàng này cho mà coi.

Lúc ấy khắp Ly Hồn cốc yên lặng như tờ, tất cả quần hùng có mặt tại đó đều lộ vẻ kinh ngạc, trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào tay của Thúc Độ, ai ai cũng muốn biết hộp đó đựng cái gì, mà lại có thể diệt nổi vợ chồng Âm Dương Song Ma đã khét tiếng trong võ lâm như thế?

Tuy nói khoác như vậy, Thúc Độ vẫn hơi gờm, thoát tiên y ngấm ngầm vận chân lực vào hai bàn tay và bế hết trăm huyết, tạm nín hô hấp rồi mới từ từ mở cái nắp hộp lên.

Y mở nắp lên xem thấy bên trong chỉ có một con bò cạp có hình dáng rất quái dị, dài chừng năm tấc thôi.

Con bò cạp ấy mình mẩy trong suốt và đỏ, nhưng đuôi của nó lại vàng chocé trông rất đẹp mắt, hầu như làm bằng vàng chứ không bằng bò cạp thực.

Tuy thấy con bò cạp quái dị có hình thù rất kỳ lạ, nhưng vì Thúc Độ thấy nó chỉ dài có năm tấc và lại tự thị thần công của mình rất thâm hậu, cho nên vừa trông thấy con bò cạp nằm ở trong cái hộp đã lộ vẻ khinh thị cất tiếng cười như điên như khùng và nói tiếp:

-Tưởng gì chứ Tiết lão ngũ lại muốn thị con bò cạp độc nho nhỏ này...

Y vừa nói tới đó, thì con Kim Câu Khiết Vương bỗng ngừng đuôi và bay lên kêu "vù" một tiếng.

Thấy bò cạp độc biết bay, Thúc Độ giật mình kinh hãi, vội nghênh thần lùi bước để phòng bị, nhưng Kim Câu Khiết Vương ở trên không bay lượn một vòng, rồi nhằm bàn tay phải của Thúc Độ bay thẳng tới.

Tự thị công lực của mình rất thâm hậu. Thúc Độ đã vận kinh lực vào bàn tay, những ngón tay với gan bàn tay của y cứng như thép vậy, nên không khi nào lại chịu để con bò cạp độc nho nhỏ mà đuổi mình chạy quanh đài bao giờ, vì thế mà y đưa tay trái lên, bổ mạnh vào con Kim Câu Khiết Vương luôn.

Y đã vận chín thành công lực lên rồi tay cứng rắn như gang thép, đừng nói là đao kiếm thường, dù là bảo đao bảo kiếm cũng chưa chắc chặt đứt bàn tay của y.

Ngờ đâu thế chưởng ấy của y vừa đánh trúng cái móc tức cái ngòi con bò cạp ở đằng đuôi.

Không ngờ cái đuôi con bò cạp lại sắc bén đến thế, bàn tay của y chỉ lướt qua một cái thôi, mà đã bị cái móc độc đốt sâu vào gan bàn tay. Vì thế tha hồ y có hất tay thực mạnh vẫn không hất nổi con bò cạp bắn rời khỏi tay. Trái lại Kim Câu Khiết Vương bám thật chắc vào bàn tay của y hoài.

Thúc Độ thấy thế hãi sợ đến mặt biến sắc, biết phen này mình bị toi mạng đến nơi, y lớn tiếng quát bảo Lục Châu:

-Con bò cạp độc này khó đối phó lắm, mỗ đã lâm nguy rồi, đại muội mau rời khỏi hội trường ngay và nghĩ cách trả thù tuyết hận cho...

Y chưa nói dứt lời thì người đã uể oải ngã lăn ra chết.

Lời Thúc Độ rõ ràng là bảo Lục Châu mau rời khỏi Ly Hồn cốc để giặt sợi dây mây tức ngòi của thuốc nổ mà vợ chồng y đã đặt sẵn, làm cho sơn cốc này tan nát, khiến các nhân vật võ lâm chính tà đều bị chôn sống ở dưới đáy sơn cốc.

Khi nào Lục Châu lại chịu tin chồng mình có công lực cao siêu đến thế mà bị một con bò cạp độc đốt cái chết liền. Y thị vẫn đứng yên mà lớn tiếng đáp:

-Tôi không tin...

Y thị mới nói được có ba chữ, thì mọi người đã trông thấy y thị nghiêng răng mím môi, mặt lộ vẻ kinh hoàng, chân tay run lẩy bẩy, giơ tay lên gỡ hết mười thành công lực, sử dụng môn "Thất Nhu Âm Chỉ" mà nhằm con bò cạp búng luôn.

Thì ra lúc ấy y thị đã trông thấy Thúc Độ cả da lẫn thịt đều tiên tan hết dưới đất chỉ còn lại một đồng nước vàng với một cái áo bào đỏ.

Con Kim Câu Khiết Vương đang nằm ở trong đồng nước máu, hưởng mùi ngon vị lạ tuyệt đời.

Chỉ phong "Thất Nhu Âm Chỉ" của Lục Châu đã sử dụng tới mười hai thành công lực, mà cũng chỉ có thể bắn được con bò cạp nọ lộn hai vòng thôi.

Con bò cạp kỳ độc nọ liền giận dữ nhìn về phía Lục Châu như chực nhảy lên tấn công tiếp.

Lục Châu đã sợ hãi con bò cạp độc, đồng thời y thị thấy xương cốt của Thúc Độ đã tan thành nước, thì còn xác đâu mà đem về chôn cất, nên y thị không còn lưu luyến gì nữa. Đồng thời y thị cũng nóng lòng muốn hạ độc thủ, khiến tất cả những người ở trong Ly Hồn cốc này đều bị chôn sống hết mới nguôi được cơn giận.

Cho nên y thị bỗng rú lên một tiếng rất rùng rợn và bi đát rồi phi thân nhảy lên trên cốc khẩu luôn.

Lục Châu leo trên vách núi, mới lên được mười hai mươi ba trượng thì con bò cạp độc bay tới phía sau. Lúc này y thị đã biết Kim Câu Khiết Vương rất lợi hại, nên không dám để cho con bò cạp độc va động vào người mình, vì vậy vừa leo núi, y thị vừa đưa tay trái về phía sau dùng chưởng phản công lại luôn.

Bò cạp độc ở dưới bay lên liền bị cương phong kinh khí của "Thất Nhu Âm Công" của Lục Châu đánh trúng đầu, nên nó đã bị đánh rớt xuống mấy thước.

Nhân cơ hội ấy, Lục Châu lại tiếp tục phi thân lên trên cốc khẩu nhưng con bò cạp độc lại đuổi theo được ngay.

Lục Châu lại phải ra tay tấn công, con bò cạp bị đẩy lùi, nhưng hễ hết đà chỉ lực của đối phương một cái, nó lại đuổi theo tiếp một người một độc vật vừa chạy vừa đuổi như vậy, càng lên càng cao, Kim Câu Khiết Vương càng bị tấn công bao nhiêu càng tức giận bấy nhiêu nó lại càng bay nhanh và đuổi theo sát nút. Lúc ấy Lục Châu đã thấy thấm mệt hơi sức cũng bị tiêu hao rất nhiều.

Còn quần hùng ở dưới sơn cốc tất nhiên cũng hỗn loạn khôn tả. Chúc Thiếu Khoan không ngờ vợ chồng Âm Dương Song Ma lợi hại và lừng danh như thế lại bị một con bò cạp nhỏ như vậy đánh bại, Thúc Độ bị giết chết mất xác còn Lục Châu thì bị đuổi chạy tán loạn có lẽ khó mà thoát khỏi tai ách.

Khi Kim Câu Khiết Vương vừa xuất hiện, đáng lẽ bọn Chúc Thiếu Khoan đã ra tay cứu viện, nhưng vì Giáp Cốc Diệu là người láng giềng của Tiết Triệu Khuê, biết rõ con bò cạp đuôi vàng này lợi hại như thế nào nên nàng ta báo động ngầm cho bọn Thiếu Khoan hay, bảo chúng không nên nhúng vào, nếu người nào liều lĩnh thì thế nào cũng bị con Kim Câu Khiết Vương không sợ đao, kiếm, lửa, nước, đốt ngay chứ không sai.

Nếu lúc khác Giáp Cốc Diệu cảnh cáo như vậy tất nhiên không ai tin là sự thực đâu, nhưng bây giờ mọi người đã trông thấy Thúc Độ bị chết một cách thảm khốc như thế thì ai chả hãi sợ và không bó tay ngồi yên.

Lục Châu định rút lui ra khỏi sơn cốc rồi giật ngòi nổ để giết chết quần hùng nhưng y thị bị con bò cạp đuổi chạy đến ngoài người còn thì giờ đâu mà ra tay giết hại quần hùng được? Đồng thời y thị cũng tự biết mình sắp bị chết thê thảm đến nơi, nên y thị mới thay đổi kế hoạch đành liều thân ra tay giật mấy ngòi nổ ngay dù mình phải chết cùng mọi người cũng đành chịu.

Lục Châu vừa chạy vừa để ý nhìn thấy sợi mây ngòi thuốc nổ hãy còn cách xa mình chừng ba bốn trượng. Nếu lúc thường thì y thị chỉ nhún nhảy một cái là có thể nhảy lên bắt được đầu sợi mây ấy ngay. Nhưng lúc này y thị mệt mỏi ít nhất phải nhảy hai lần mới lên tới trên đó để thi hành thủ đoạn độc ác kia được.

Lục Châu nghiêng răng mím môi rú lên một tiếng thực lớn, liền giở tuyệt học sát thủ là hàng nghìn mũi kim Huyết ảnh thần trâm ở trên cái áo Thất Nhu Huyết ảnh y ra, hoá thành một đám mây hồng như máu, nhằm đầu con bò cạp úp chụp xuống.

Vì có thân hình khác thường, Kim Câu Khiết Vương bị hàng nghìn mũi kim độc bắn trúng cũng không việc gì, nhưng nó vẫn bị kinh lực đẩy rớt xuống bên dưới hơn một trượng.

Thừa dịp ấy, Lục Châu phi thân lên trên cao hơn hai trượng, đạp chân vào khe vách núi để mượn sức nhảy lên tiếp mà chộp đầu sợi mây ngòi thuốc nổ. Tay sắp chộp được sợi mây, y thị cười như điên như khùng và lớn tiếng nói:

-Độc Cô Sách, Phạm Long Sinh và Tạ Dật Tư các người ơi! Ngày hôm nay các người đã tới lúc phải đền mạng cho chồng và con gái cưng của ta rồi. Chúc Thiếu Khoan, các người cũng phải nộp mạng theo cho lão bà này một thể.

Quần hùng ở trong Ly Hồn cốc nghe thấy Lục Châu nói như vậy, biết không phải là chuyện tầm thường, nhưng không ai hiểu y thị định làm gì mà có thể bắt được các người phải đền mạng cho chồng với con của y thị, ai nấy đều ngẩn người ra nhìn...

Lúc ấy những ngón tay của Lục Châu đã sắp nắm vào sợi mây. Máy trăm quần hùng của hai phái chính tà sẽ bị chôn sống trong Ly Hồn cốc, không một người nào thoát chết cả.

Nhưng bỗng có sự quái dị xảy ra.

Khi ngón tay của Lục Châu sắp sửa chộp trúng sợi mây thì sợi mây bỗng co lên trên cao mấy thước.

Lục Châu đã giở hết sức bình sinh ra để nhảy lên chộp sợi mây bây giờ y thị chộp hụt thì tất nhiên người phải như sao sa rớt xuống và kèm theo là tiếng kêu la gào thét thảm khốc và rơi xuống bên dưới nhanh như điện chớp vậy.

Từ trên cao hàng trăm trượng tay rớt xuống bên dưới, đừng nói Lục Châu là một con người da thịt, mà du y thị có Kim Cương La Sát đúc bằng đồng đi chăng nữa, cũng khó mà thoát khỏi được tan nát.

Thấy người của Lục Châu rớt từ trên cao xuống, quần hùng không nỡ lòng mục kích tận thảm kịch đó, nên ai nấy vội đưa tay lên che mắt. Sau một tiếng kêu "bộp" thật lớn, người của Lục Châu đã biến thành một đống thịt vụn, máu tươi bắn tung toé, trông rất thảm.

Con Kim Câu Khiết Vương thấy thế không chịu để yên cho địch thủ, nó vẫn trầm mình đuổi theo xuống...

Phạm Long Sinh rú lên một tiếng thật lớn, giơ tay lên búng một cái, liền ba điểm ánh sáng màu tía từ đầu ngón tay của ông ta bay luôn.

Ba điểm ánh sáng màu tía đó chính là viên thuốc đặc biệt của Triệu Khuê tặng cho, dùng để diệt trừ con Kim Câu Khiết Vương này.

Thủ pháp của Long Sinh cao diệu thật. Ba điểm ánh sáng màu tía đó đều bắn trúng cả vào người con bò cạp chúa móc vàng.

Lạ thật, con Kim Câu Khiết Vương lợi hại đến nỗi không sợ Thất Nhu Âm Chỉ của Lục Châu và cũng không sợ hàng nghìn mũi Huyết ảnh Thần Trâm của y thị, nhưng trái lại nó không chịu nổi ba điểm ánh sáng ông ta khế bắn trúng.

Ánh sáng vừa đụng vào mình con Kim Câu Khiết Vương đã có tiếng kêu "bộp" rất khê, máu trong người nó đã bắn tung toé như một trận mưa máu, khiến vách núi với những cây cỏ ở đó cũng đều bị dính dấp phải. Chỉ trong nháy mắt, những cây cỏ với vách núi đều vàng úa hoặc cháy xám hết.

Đang lúc ấy, trên cốc khẩu Ly Hồn cốc bỗng có hai câu Phật hiệu vọng xuống. Một là câu "Vô lượng thọ Phật" rất trong suốt, và một câu là: "A di đà Phật" đầy vẻ hiền từ.

Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng nghe thấy tiếng niệm Phật đó đều hơn hở mừng rỡ và đồng thanh la lên:

- Ân sư.

Hai sư huynh đệ vội phi thân lên trên cốc khẩu tức thì.

Trên cốc khẩu đã có giọng nói rất hiền từ của Đại Bi Tôn Giả, một vị thánh tăng của võ lâm, vọng xuống rằng:

- Phạm Long Sinh huynh vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Huynh làm ơn hội họp hộ Chúc Thiên Tôn với các người lên trên sơn cốc nói chuyện. Bàn tăng có việc muốn thưa cùng.

Long Sinh nghe nói liền hỏi Chúc Thiếu Khoan rằng:

- Chúc Thiên Tôn, các vị có bằng lòng lên trên sơn cốc hội họp với Thích Đạo Song Tuyệt không?

Việc đã xảy ra như vậy, Thiếu Khoan muốn từ chối cũng không được, đành phải gạt đầu vâng lời và dẫn quần hùng đi lên trên sơn cốc.

Anh em Độc Cô Sách lên tới cốc khẩu trước đã trông thấy một lão hoà thượng gầy gò với một lão đạo trưởng mặc áo bào xanh trông rất cổ kính đang ngồi ở trên một tảng đá, đúng là ân sư Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ, còn con chim điều thì đứng hầu ở cạnh hai vị.

Đại Bi Tôn Giả vừa trông thấy Độc Cô Sách đã mỉm cười hỏi:

- Sách nhi con đã hiểu tại sao sư phụ với Nam Môn sư thúc lại giả bộ chứng quả mà không tới đây tương kiến không?

Độc Cô Sách vừa vái lạy ân sư vừa đáp:

- Đệ tử đã biết ân sư làm như thế là đặc biệt muốn mài dũa anh em đệ tử khiến anh em đệ tử phải cố học hỏi chứ đừng có ỷ lại vào ai hết.

Đại Bi Tôn Giả nhìn đồ đệ cứng, gạt đầu vừa cười vừa đáp:

- Con đã hiểu như vậy thì hay lắm. Ngày nào thầy trò mình chia tay từ giả ở Nam Hải Phổ Đà, nhưng ngày hôm nay...

Ông ta vừa nói tới đó thì quần hùng của hai phái chính tà đã lên cả trên Ly Hồn Cốc rồi.

Đại Bi Tôn Giả liền nói cho Thiếu Khoan biết là vợ chồng Âm Dương Song Ma đã bí mật chôn giấu thuốc nổ, định chôn sống quần hùng, không phân biệt bên nào hết, rồi ông ta lại chấp tay trước ngực, vừa cười vừa nói tiếp:

-Chúc Thiếu Tôn, công hành của bần tăng với Nam Môn đạo hữu đã sắp hàn mãn, chỉ còn ở bụi trần này một thời gian rất ngắn ngủi nên ngày hôm nay bần tăng mới đặc biệt đến đây để xin lỗi Thiếu Tôn với các vị đạo hữu về câu chuyện đã xảy ra vào hồi ba mươi mấy năm trước. Không hiểu Thiên Tôn với các vị có vui lòng tha thứ cho bần tăng với Nam Môn đạo hữu hoá chiến tranh thành hoà bình, biến hung ác ra tường hoà là xoá bỏ ân cừ năm xưa đi không?

Phần vì thấy bốn thế kiếm huyền ảo của Độc Cô Sách đã kinh hoàng vô cùng, phần thứ hai là thấy tình thế trước mắt rất bất lợi cho bên mình phần thứ ba lại thấy Đại Bi Tôn Giả chịu lép vế xin lỗi cầu hoà như vậy, Chúc Thiếu Khoan liền thở dài một tiếng:

-Đại sư thực không hổ thẹn với đại danh Võ Lâm Thánh Tăng nay đại sư đã dạy bảo như vậy chả lẽ anh chị em Thiếu Khoan chúng tôi lại còn ương ngạnh, không biết điều nữa hay sao? Nhưng vợ chồng Âm Dương Song Ma có thực...

Biết Chúc Thiếu Khoan vẫn chưa tin lời nói của mình, Đại Bi Tôn Giả liền hỏi trong Ly Hồn Cốc có còn người nào nữa không, rồi bảo Thiếu Khoan mời hết quần hùng rút lui tới khu an toàn đâu đó ông ta mới kéo sợi mây buông thông ở vách núi lên giật mạnh một cái, rồi cùng Nam Môn Vệ song song rút lui thực nhanh.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, đã có những tiếng nổ liên tiếp, núi rung đất động một cách kinh hồn động phách, vách núi cao trăm trượng đã vỡ tan tành, đá vụn bắn tung lên mù mịt xen với khói đen bao trùm cả một vùng trời.

Anh em Thiếu Khoan với quần hùng thấy thế đều kinh hoàng đến mất hết hồn vía, ai nấy đều hân hoan mừng thầm.

Chờ tới khi khói tan rã, đá vụn lắng xuống hết, mọi người liền đưa mắt nhìn xuống Ly Hồn Cốc, thì không còn thấy sơn cốc ấy đâu nữa, vì đã bị lấp kín mất già nửa rồi.

Bách Hoa công chúa lắc đầu thở dài, cầm thanh bảo kiếm Thanh Bình, rón rén đi tới gần đưa cho Mộ Dung Băng mà nói rằng:

-Mộ Dung cô nương, nếu vừa rồi để cho Lục Châu giật được sợi mây, thì tất cả các nhân vật võ lâm ở dưới đáy Ly Hồn cốc đã tan xương nát thịt và bị chôn sống ở dưới đáy sơn cốc rồi, như vậy ai mà tranh giành danh lợi với nhau nữa! Nên tôi đã giác ngộ rồi, chúng ta khỏi cần phải đánh trận thứ ba nữa, xin hoàn lại thanh cổ kiếm Thanh Bình này cho cô nương.

Đỡ lấy thanh cổ kiếm Thanh Bình, Mộ Dung Băng gật đầu cảm ơn Giáp Cốc Diệu.

Chúc Thiếu Khoan dẫn Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương, Báo Văn, Giáp Cốc Diệu với các thủ hạ vái chào và từ biệt Đại Bi Tôn Giả cùng các người rồi đi luôn.

Phạm Long Sinh chờ quần tà bỏ đi rồi, liền cười hỏi Đại Bi Tôn Giả rằng:

-Lão hoà thượng dám quả quyết bọn ma này cam tâm cải tà quy chánh hay ẩn phục một nơi không làm nguy làm tàng nữa không?

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa đáp:

-Dù sao họ cũng là những anh hùng của võ lâm, nên họ mới chịu nhịn và nghe lời lão tăng mà bỏ đi như vậy. Dù họ không thể nằm yên một nơi mãi mãi, nhưng lão tăng dám chắc trong vài năm sau đây họ vẫn chưa đá hoành thành bá đạo ngay đâu.

Cau mày lại, Long Sinh trầm giọng hỏi tiếp:

-Lão hoà thượng từ bi thực, nếu không dám quả quyết chúng sẽ cải tà quy chính và ẩn phục mãi mãi, thì sao không nhân lúc này diệt trừ bọn chúng đi có hơn không? Lão hoà thượng phải biết, đại trượng phu làm việc gì cũng phải nên nghĩ đến toàn cục, đừng có rụt rụt rè rè, đành để cho một nhà khốc, chứ đừng để cho cả đường kêu la thảm khốc, đành để cho người trong con đường bị chết chóc, chứ đừng để cho ai trong giang hồ ngộ tai kiếp.

Đại Bi Tôn Giả niệm một câu Phật hiệu, rồi mỉm cười đáp:

-Phạm huynh khỏi cần phải lo âu tới việc đó, lão tăng đã suy nghĩ quá lâu rồi, nên mới quyết tâm để cho bọn Thiếu Khoan một con đường hối cải và cho chúng có dịp cải tà quy chính. Đó cũng là do đức hiếu sinh của trời đất.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Lão hoà thượng đừng có nói nhiên cơ với Long Sinh nữa, kẻ ngu si này có biết gì về thiên cơ diệu lý ấy đâu? Lão hoà thượng mau giải thích rõ mấy câu ấy cho kẻ ngu si này hay đi?

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa đáp:

-Từ nay trở đi, bọn Thiếu Khoan thế nào cũng rất coi nhẹ danh lợi, quét sạch ý niệm hờn giận, sống cuộc đời bình lặng ở trong chốn núi xanh rừng thẳm, thì còn gì hay bằng. Nếu không dù chúng có đợi năm ba năm sau tái xuất giang hồ, làm tàn tác quái đi nữa chúng cũng không thể làm nên được trò trống gì đâu.

Vừa cười Long Sinh vừa hỏi tiếp:

-lão hoà thượng căn cứ vào cái gì mà lại có ý nghĩ lạc quan như thế...

Ông ta chưa nói dứt thì Nam Môn Vệ đứng cạnh đó đã niệm câu "Vô lượng thọ Phật" và cười ha hả xen lời nói:

-Phạm huynh cũng là người có đại chí thực, có đôi mắt rất sáng suốt có bộ óc thông minh, mà sao không hiểu ý nghĩa lời nói của lão hoà thượng?

Long Sinh gượng cười đáp:

-Phạm mỗ rất ngu xuẩn thì có, trước mắt thánh tăng với cao đạo, có lẽ làm một thằng nhỏ lắng nghe giảng kinh, Phạm mỗ cũng chưa đủ tư cách là khác.

Nam Môn Vệ nhìn Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa nói tiếp:

-Lão hoà thượng, Phạm huynh đã tự nhận mình ngu xuẩn, thì lão hoà thượng muốn tiếc lời cũng không được nữa mau giải thích cho Phạm huynh nghe đi.

Đại Bi Tôn Giả nghe nói liền tùm tùm cười liếc nhìn LongSinh một cái chớp tay lên ngực, từ từ nhắm mắt lại và hỏi Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, đời sống của người ta lâu nhất trăm năm là cùng vậy thử hỏi huynh liệu sống nổi bao nhiêu năm?Chúng ta có mặt tại đây còn sống được bao lâu nữa?Và bọn Thiếu Khoan sống được bao nhiêu lâu nữa?

Long Sinh nghe nói tới đó gật đầu lia lịa, như đã hiểu thấu ý nghĩa của lời nói của Đại Bi Tôn Giả rồi...

Hơi hé đôi mắt hiền từ lên, Đại Bi Tôn Giả liếc nhìn Độc Cô Sách, Độc Cô Hưng và Mộ Dung Băng các người một lượt, rồi từ từ đáp:

-Tục ngữ có câu: "trên mặt sông Trường Giang, làn sóng sau đẩy làn sóng trước", trên trần gian, người mới thay cho người cũ. Dù sao chúng ta cũng đã tạo nên được mấy người của đời thứ hai, có tư chất tốt đẹp có tính tình lương thiện, có óc thông minh. Bọn anh em Thiếu Khoan chỉ mãi khổ luyện võ công âm độc đã sao nhãng vấn đề đso, chả lẽ Phạm huynh chưa phát giác môn hạ đệ tử của họ không có một người nào có tài ba kinh người, có tư chất khá giả hay sao?Căn cứ vào điều đó mà suy luận, bên chúng ta đã có người thừa kế, còn họ hễ bị tiêu diệt, là bị triệt mạch ngay, như vậy họ còn tạo nên tai hoạ làm sao được nữa?

Long Sinh lắng lắng nghe xong thở dài một tiếng, rồi chớp tay vái Thích Đạo Song Tuyệt mà hỏi tiếp:

-Cho mãi đến giờ phút này. Phạm Long Sinh mới biết tại sao tất cả các nhân vật của võ lâm lại đều tôn trọng Thích Đạo Song Tuyệt là hai người có địa vị tối cao có công lực tương đương với nhau.

Nói tới đó, ông ta quay nhìn lại các người trẻ tuổi rồi vỗ vai Độc Cô Sách, lớn tiếng cười và hỏi:

-Độc Côlão đệ, Hưng đệ và MộDung cô nương các người đã nghe thấy chưa?Thời giờ như mũi tên bay thúc giục người ta chóng già, trọng trách đè lên vai của các người rồi. Từ giờ trở đi, bọn già nua như lão huynh đây, không can thiệp đến việc đời nữa, mà trở về quy ẩn chốn lâm tuyền để hưởng phúc thanh tịnh vài năm.Vậy các người phải chịu khó mà duy trì chính khí và trách nhiệm đoàn kết giang hồ đấy nhé?

Đại Bi Tôn Giả vuốt ve con chim diều đứng cạnh, mắt nhìn thẳng vào Độc Cô Sách, mỉm cười gật đầu nói tiếp:

-Sách nhi, những việc của con, sư phụ đã biết, tuy câu chuyện ở trong Tây Thi cốt hơi hoang đường, nhưng đó là do sự trùng phải kỳ độc mà nên chứ không phải con định tâm như vậy, sư phụ vui lòng lượng thứ cho con. Ngoài ra, những việc khác sư phụ nhận thấy con vẫn không hổ thẹn với bốn chữ "Hiệp nghĩa nam nhi" và cũng không phụ lòng sư phụ đã khổ công dạy bảo con bấy nhiêu lâu.

Độc Cô Sách nghe nói mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, không nói nữa lời.

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Sách nhi, nhân duyên đã sớm định ly hợp vô thường, chẳng hay con có việc gì muốn hỏi sư phụ nữa không?

Độc Cô Sách nghe thấy sư phụ nói vậy biết sắp phải chia tay vĩnh biệt sư phụ đến nơi, chàng liền ứa nước mắt nhìn Đại Bi Tôn Giả mà khẽ gọi:

-Ân sư...

Đại Bi Tôn Giả nắm lấy tay chàng, tươi tỉnh hỏi tiếp:

-Con không nên quá yếu đuối như thế, người ta sống ở trên đời tránh sao khỏi hai chữ "ly biệt" trên trần gian không có bữa tiệc nào là không giải tán? Sư phụ với Nam Môn sư thúc quy y Tam Bảo, Tam Thanh, khổ công tu hành cũng chỉ mong kết quả ngày nay được giải thoát da thịt hôi hám, trở về đấy thôi.

Nghe ân sư nói như vậy, Độc Cô Sách biết sư phụ với sư thúc đã sắp thành đạo đến nơi, chàng với Độc Cô Hưng không sao cầm lệ được song song quì xuống vái lạy khóc sụt sướt.

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách nhi, con không nên khóc lóc như thế! Chẳng lẽ con đã quên còn một mối nhân duyên với một mối nghiệp duyên mà con cần phải đi khắp chân trời góc biển để kết hai vụn đó hay sao?

Độc Cô Sách nghe nói liền giật mình đánh thót một cái. Tiêu Anh xen lời hỏi:

-Chẳng lẽ Lão tăng đã biết tung tích của Điền Thúc Thúc với Mộ Dung Bích ở đâu rồi ư?

Đại Bi Tôn Giả gật đầu đáp:

-Trong khi anh em lão tăng đi tới đây, giữa đường có gặp Điền Thúc Thúc với Mộ Dung Bích. Sau khi nghe lão tăng giảng giải, Thúc Thúc đã cắt tóc đi tu, còn Mộ Dung Bích đang để tóc hoàn tục.

Vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, Độc Cô Sách vội hỏi:

-Thưa ân sư, hiện giờ hai nàng.. hai nàng đang ở đâu thế?

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa đáp:

-Đáng lẽ hai người định tới đây để tiếp ứng cho các người nhưng vì gặp lão tăng, nên đã cho con chim điếu đưa hai người đi Nam Hải Phổ Đà rồi, hiện giờ hai người đang đợi ở trong hang động Bạch Hoa đỉnh. Công việc ở đây đã xong, các người mau mau đi tới đó mà gặp họ.

Đã biết rõ tung tích của ThúyThúy với Mộ Dung Bích, Độc Cô Sách, Mộ Dung Băng, Tiêu Anh và Dật Tư các người đều hớn hở vui cười.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ hân hoan, thì Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam MônVệ đã mãn trần duyên cùng dắt tay nhau, mũi của hai người đều có hai cái gân ngọc sa xuống miệng tùm tùm cười mà đi luôn.

-----HẾT-----